

Mary Elizabeth Braddon

HŘÍŠNÁ POMLUVA

Splendidum družstvo

HŘÍŠNÁ POMLUVA

MARY ELIZABETH BRADDON

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

HŘÍŠNÁ POMLUVA

Copyright © Mary Elizabeth Braddon, 1899

Translation © Tereza Novotná, 2023

Cover © Splendidum družstvo, 2023

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-282-6 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-283-3 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-284-0 (PDF)

Podle anglického originálu *His darling sin* by M. E. Braddon, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

1. Kapitola
 2. Kapitola
 3. Kapitola
 4. Kapitola
 5. Kapitola
 6. Kapitola
 7. Kapitola
 8. Kapitola
 9. Kapitola
 10. Kapitola
 11. Kapitola
 12. Kapitola
 13. Kapitola
 14. Kapitola
 15. Kapitola
 16. Kapitola
 17. Kapitola
- Epilog*

1. Kapitola

Je tu nástin bohatství stejně jako nástin chudoby – podivná nádhera velkého domu, v němž není slyšet pulz chodu rodinného života, žádný zvuk lehkých kroků a mladistvého smíchu – jen prostorné pokoje a krásný nábytek a jedna osamělá postava, která se tiše pohybuje uprostřed této nádhery. Tento pocit opuštěnosti, melancholického ticha a prázdnoty postihl lady Perivaleovou po návratu do sídla na Grosvenor Square, které patřilo k četrnám dobrým věcem tohoto světa, jež jí spadly do klína před sedmi lety.

Neproдалa se nemilovanému nápadníkovi. Upřímně lpěla na siru Hectoru Perivaleovi a upřímně ho oplakala, když po dvou letech domácího štěstí náhle zemřel v rozkvětu života na následky nachlazení na tetřevím vřesovišti v Argyleshire, kde si se svou mladou ženou a několika vybranými kamarády dělali ze života věčný piknik a neznali jiného nepřítele než nepřízeň počasí.

Tentokrát byla nepřítelem smrt. Zanedbané nachlazení se změnilo v zápal plic a Grace Perivaleová ovdověla.

„Zdá se, že se můj život blíží ke konci,“ zašeptal Hector, když věděl, že je odsouzen k záhubě. „Bylo nám spolu tak dobře, Grace, a je pro mě těžké tě opustit.“

Z tohoto šťastného svazku se nenarodilo žádné dítě a Grace se v jednadvaceti letech ocitla sama na světě, s manželovým jménem, které bylo i podle moderních měřítek, jimiž se měří příjmy, knížecí – jmění ležící převážně pod zemí v durhamských uhelných revírech, bezpečné před změnami jako sama země a podléhající pouze dočasnému snížení v důsledku stávek nebo špatných časů. K tomu, aby zvládla tak velkou zodpovědnost, i když byla velmi chytrá, potřebovala schopnosti dobrého podnikatele, navíc se nenarodila ani nevyrostla mezi zámožnými vrstvami. Na východoanglické faře jejího otce bylo hlavní životní filozofií obejít se bez věcí.

Její manžel neměl nikoho kromě vzdálených příbuzných, které si držel na distanc, takže tu nebyli žádní dotěrní bratři nebo sestry, žádné zvědavé tety nebo úředniční strýcové, kteří by ji trápili “dobrymi” radami užitečnými hlavně pro ně samotné. Stála sama, měla zámek na skotských hranicích, kolem jehož věžiček kroužily lodní posádky a u jehož úpatí se v hrozivé velikosti převaloval Atlantský oceán, jeden z nejlepších domů na Grosvenor Square a příjem, který její přátelé a drbny v tisku odhadovali na něco mezi dvaceti a padesáti tisíci ročně.

Lady Perivale, tak bohatá a tak osamělá, byla přirozeně rozmarná. Jedním z jejích rozmarů bylo, že nenáviděla svůj zámek v Northumberlandu a milovala vilu na kopci na italské Riviére, dvě nebo tři míle od malého přístavu, který cestující znali jen jako ošuntělou řadu zchátralých bílých domů, které se táhly podél mořského pobřeží a kolem nichž lhostejně a nevšímavě plul středomořský parník na cestě mezi Marseille a Janovem.

Lady Perivaleová si přála trávit zimu na místě, které Rumpelmeyer a móda nikoho nezajímala – na místě, kde elegantní

šaty nebyly na místě, kde nebylo možné uctívat královskou rodinu, protože tam nikdy neslyšeli ani o nejmenším princátku; a kde k radosti ze života stačilo safírové moře a stříbřitá šed' olivových lesů, věčné růže, trávník posetý sasankami, svažující se břehy porostlé karafiáty, palmami a aloemi, pomerančovničky a citroníky, živé ploty bledě růžových pelargonií, stěny polepené temně karmínovou barvou bougainvillierů a jemnou fialovou barvou vistárií a blahodárné větry, které otevřenými okny přinášely vůni květin a dech moře.

Lady Perivaleová se vrátila do Londýna v dubnu, kdy květinářky prodávaly kytice fialového šeríku a Bond Street byla plná citronově zbarvených kočárů a klobouků, jako by byl červen. Bylo to příjemné období po Velikonocích, období teplého slunce a studeného větru, období přátelských večerů, před květnovým Drawing Room a prvním státním koncertem, před velkými zábavami, které se měly stát mezníky v dějinách roku.

Jak prázdně vypadaly tři salony v perspektivě bílé a zlaté; jak černé a ponuré byly stromy na náměstí, když Grace Perivaleová stála u jednoho z předních oken a v bledém anglickém slunci hleděla na hladké trávníky a udržované keře. Myslela na nevýslovnou modř Středozevního moře, na šedou a zelenou a zlatou a fialovou barvu olivového háje a na pomerančový a citronový háj svažující se k moři z její verandy, kde růže Safrano visely jako závěs bledě žlutých květů nad rustikální střechou.

“A přece jsou lidé, kteří mají Londýn raději než Itálii,” pomyslela si.

Dva lokajové přišli se stoly na čaj.

„V malém salóнку,“ řekla a mávla na ně, aby odešli z obvyklého místa.

Prostornost místnosti ji chladila. Nábytek od Louise Seize byl celý bílý a zlatý a stříbřitě modrý – ne příliš zlatý. Barevné schéma vytvořil nějaký adept nábytkářského umění, vybral bleděmodré a šedé barvy aubussonského koberce, stříbřitý lesk saténových závěsů a potahů pohovky. Všechno bylo bledé a jemné a silně chladné.

Přespala v Doveru a do Londýna přijela odpoledním vlakem. I hotel v Doveru se jí líbil víc než tento velký dům na Grosvenor Square. Tam se mohla dívat alespoň na moře, a ne na tuhle nádhernou samotu.

“No,“ pomyslela si s dlouhým povzdechem, “musím se zase ponořit do toho víru, do dalšího mlýnského kola obědů a večeří, divadel a tanců, parku a Princes’ s, Ranelaghu a Hurlinghamu – pořád dokola to samé. Ale koneckonců si ten nesmysl užívám, dokud jsem v něm, užívám si ho stejně jako ostatní lidé. Všichni tancujeme podle toho jak móda píská, usmíváme se a jsme docela spokojení, dokud to trvá. Jen předstíráme, že se nenudíme.”

Malý obývací pokoj o rozměrech dvacet krát patnáct stop vypadal pohodlně. V nízkém roštu plápolal jasný oheň, který se oslnivě odrážel v tyrkysových kachlích, a staromódní okno s obloukem bylo zaplněno květinami, které zakrývaly výhled na komíny a velkou skleněnou střechu nad stájovým dvorem.

Lady Perivaleová klesla do jednoho ze svých oblíbených křesel a nalila si šálek čaje.

„Toujours cet azur banal,“ řekla si pro sebe při pohledu na bleděmodrý porcelán. „Chudák Hector vybral tuhle tyrkysovou, protože si myslel, že se hodí k mé pleti, ale jak příšerně budu

vypadat, až budu stará – obklopená touto krásou – jako malá hodná francouzská katolička!“

Přišel komorník s jejími dopisy. Tři, na stříbrném podnose, který pro ně vypadal příliš velký.

„Tohle přece nemůže být všechno, Johnstone, zbytek musí mít paní Barnesová.“

„Paní Barnesová říká, že to jsou všechny dopisy, má paní.“

„Všechny! To musí být nějaký omyl. Raději se zeptej ostatních služebných.“

V Itálii s ní byli komorník a služebná – nikdo jiný; komorník, starší a oddaný, muž, který vyrostl v rodině Perivaleových; její služebná, rovněž oddaná, rodačka z otcovy farnosti, kterou učila v dětství v nedělní škole, když byla sama sotva dítě, na ženu z módního prostředí nepřiliš zdatná, ale na farářovu dceru, která nosila vlastní vlasy a obočí, byla ta venkovská dívka dost šikovná, příroda ji obdařila rozumem a prsty, které jí umožňovaly poradit si se složitým zapínáním moderních šatů, měnících se každou sezónu.

Dopisy lady Perivaleové se hromadily už téměř čtrnáct dní a její zamýšlený příjezd do Londýna byl oznámen v Timesech a desítkách novin. Očekávala horu dopisů a pozvánek, jaké vždy vítaly její návrat do civilizace.

Ze tří dopisů byly dva oběžníky od módních domů. Třetí byl od její staré přítelkyně a milenky zpěvu, Susan Rodneyové:

*Moje drahá Grace,
jsem tak ráda, že se vracíš do města. Ve středu odpoledne se zastavím
na Grosvenor Square.
S láskou a úctou,*

Sue

Slečna Rodneyová odpověděla každému korespondentovi poštou zpět a nikdy nenapsala dlouhý dopis.

Ve středu byla lady Perivaleová odpoledne doma, a to byla středa. Tichem chodby a schodiště se ozvalo dvojité zaklepání a o tři minuty později komorník ohlásil slečnu Rodneyovou.

„Moje milá stará Sue,“ zvolala Grace, „teď je to od tebe opravdu moc hezké. Ani slovy nedokážu vyjádřit, jak ráda tě vidím.“

Políbily se jako sestry a pak se Susan posadila naproti své přítelkyni a pohlédla na ni s výrazem, který vyjadřoval nějaký silný cit, náklonnost smíšenou se smutkem – nebo to byl soucit?

Grace byla starší o více než deset let. Vypadala dobře svým silným a poněkud mužným způsobem – její pleť byla zdravě tmavá, nezkrášlená perleťovým pudrem, její rysy byly drsné, ale ne ošklivé, její oči jasné a bystré, ale schopné něhy, její šaty a klobouk byly přesně ty správné šaty a klobouk pro ženu, která chodí pěšky nebo jezdí v omnibusu či drožce.

„Tak co, Sue, co je nového?“ zeptala se Grace a nalila návštěvnici čaj. „Je to obzvlášť nudné období? Nikdo se nebaví?“

„Ach, myslím, že jako obvykle. Mohu odpovědět jen za své vlastní přátele a mecenášky – většinou z Bayswateru, kteří jako vždy touží po tom, aby si po večeři mohli zadarmo poslechnout trochu hudby. Musí mě však pozvat na večeři.“

„Nejde jen o písničky, Sue. Chtějí příjemnou ženu, která umí dobře mluvit.“

„Ach, já umím žvanit o většině věcí, ale nepředstírám, že umím mluvit. Dokážu udržet rozhovor.“

„Víš, Sue, něco nechápu. Nikdy v životě jsem nebyla tak zmatená. Když jsem opouštěla Itálii, napsala jsem svým lidem, aby všechny mé dopisy zadržovali. Byla jsem deset dní na cestě domů a místo obvyklé hromady pohlednic a dopisů jsem našla jeden dopis – tvůj.“

„Lidé nevědí, že jsi ve městě,“ nadhodila Sue pomalu.

„Ale vědí, vždyť jsem před čtrnácti dny poslala oznámení do Timesů a do Postu. Opravdu jsem se chtěla vrátit dřív, ale počasí bylo příliš krásné. Zastavila jsem se na pár dní v Bordigherě a v Saint Raphael a tři dny jsem byla v Paříži, kde jsem nakupovala šaty. Ani jedna pozvánka – ani jedna vizitka. Člověk by si myslel, že Londýn spí. Není to zvláštní?“

„Ano,“ odpověděla Sue a podívala se na ni vážně, ale poněkud kradmo, „je to velmi zvláštní.“

„No, drahá, neberme to vážně. Nepochybně se teď, když jsem doma, budou pozvánky jen hrnout. Lidé byli příliš zaneprázdnění, než aby si všimli mého jména v novinách. Vždycky se najdou nové ženy, za kterými město běží. Manželky diamantových mužů z Afriky nebo ropných mužů z Ameriky. Člověk nemůže čekat, že si udrží své místo.“

„Ne,“ souhlasila Sue. „Společnost je nechutně vrtkavá.“

„Ale nebojím se, že by na mě zapomněli lidé, které mám ráda – opravdu milí lidé, hezké dívky, které jsem mnohému naučila a které ze mě dělají bohyni, chytré ženy, světácké, velkomyslné – všichni lidé, které mám ráda. Nebojím se těch afrických konkurentů. Budou se mě držet,“ řekla Grace s důrazem.

Její přítelkyně viděla, že ji to trápí, ačkoli se tvářila, že to bere s lehkostí. V obou tvářích se zračily potíže, když přítelkyně seděly

naproti sobě a mezi nimi byl jen vřetenovitý čajový stůl Louise Seize, ale potíže ve tváři Susan Rodneyové byly vážnější než ve tváři lady Perivaleové.

„Pověz mi, co se tu dělo v době mé nepřítomnosti,“ řekla Grace po pauze, během níž se doplňovaly čajové šálky a nabízely a odmítaly lahodné koláčky.

„Ach, obvyklý nudný mechanický kolotoč; spousta žáků, většinou z předměstí; a jedna vévodkyně, pětapadesátiletá, která si myslí, že objevila nádherný kontraaltový hlas, o němž donedávna nevěděla, a přeje si, abych ho rozvíjela. Zpíváme velký duet z Normy, až obě chraptíme, a pak mě vévodkyně donutí, abych se zastavila a poobědvala s ní, a vypráví mi o svých potížích.“

„Jaké?“

„Měla jsem to říct v jednotném čísle. Když mluví o svých potížích, myslí tím svého manžela.“

„Sue, snažíš se působit bezstarostně, ale něco ti leží na srdci. Jestli je to nějaká tvoje starost, řekni mi to, drahá, a já ti pomůžu, jestli můžu.“

„Má něžná Milosti! Vždycky jsi chtěla lidem pomáhat. Vzpomínám si, jak jsi za mnou přišla s celým svým malým kapesným toho strašného rána na faru, když mi přišel telegram, že moje matka umírá, a já musela spěchat zpátky do města. A moje drahá Gracie si myslela, že mi bude těžko, a chtěla mi pomoci. To už je skoro deset let. No! Takové věci se člověku vryjí do paměti. A tvůj otec, jak byl vždycky milý, jak byl zdvořilý k prázdninové paní hudebnici, a jak šťastné byly moje letní prázdniny na milé staré faře!“

„A jaké jsem měla štěstí, že jsem dostala zadarmo takovou učitelku a takovou milou přítelkyni!“

„No, myslím, že nám to oběma vyhovovalo, a bylo mi potěšením trénovat jednu z nejlepších mezzosopranistek, které znám. A teď, Gracie,“ řekla pomalu, dokonce váhavě, „co ty jsi v zimě dělala?“

„Pět měsíců čtení knih, poslouchání hudby a nicnedělání. Moje lotosová země nebyla nikdy krásnější. Nebýt lednové bouře, která mi potrhala růže a zničila bougainvilliers, jež pokrývá půlku domu, sotva bych poznala, že je zima.“

„A byla jsi celou dobu docela sama? Žádné návštěvy?“

„Žádné! Víš, že si chodím do své vily číst a přemýšlet. Když mě unaví myšlenky moje i cizí – občas mě unaví i Browning, dokonce i Shakespeare, no a pak se obrátím ke klavíru a v Beethovenovi najdu vyšší myšlenkové rozpětí. Víš, že celou londýnskou sezónu jedu v tempu, nevyhýbám se žádnému tanci, dělám tři kotiliony týdně, všude chodím, všechno vidím.“

„Ano, vím, že od svého tříletého truchlení jsi jela stejným tempem.“

„Měsíc v Northumberlandu, jen abych se ukázala svým lidem a dohlédla, zda zahradníci plní své povinnosti, a pak, až začne padat listí, pryč do mých olivových lesů a jejich věčné šedi. Půl roku se vyžívám v samotě. Kdybys se mnou chtěla strávit zimu, byla bych moc ráda, protože miluješ život, jaký mám ráda já. A obyčejné lidské stádo je dobré jen ve městech. Vracím se do Londýna, abych se pobavila ve společnosti.“

Slečna Rodneyová vstala a oblékla si plášť.

„Nemůžeš zůstat a se mnou povečeřet? Pošlu tě pohodlně domů ve svém kočáře.“

Domovem byla vila s výhledem na Regent's Park.

„Bohužel, drahá, to není možné! V půl sedmé mám být na Cadogan Square – autobus z Regent-circusu jede na Islington a Chelsea.“

„Lekce?“

„Dvě lekce – sestry, mezi nimiž není ani náznak libozvučného hlasu. Ale donutím je zpívat, já to zvládnu. Sbohem, Grace. Pozvi mě na večeři někdy jindy, až budeš sama.“

„Přijď zítra večer nebo pozítří. Jak víš, nemám žádné závazky. Uvidíme se, než začne shon.“

„Tak tedy v pátek večer. Sbohem.“

Znovu se dámy políbily. Lady Perivaleová zazvonila na zvonek a pak následovala svou přítelkyni ke dveřím salonu, ale cestou k nim se slečna Rodneyová náhle zastavila a rozplakala se.

„Sue, co se děje? Věděla jsem, že máš něco na srdci. Jestli je to problém s penězi, drahá, už tě to nemusí trápit ani minutu. Mám tolik peněz, že nevím, co s nimi.“

„Ne, drahá, nejde o peníze,“ vzlykla Sue. „Ach, jak jsem hloupá – jak jsem slabomyslná a hloupá!“

Dveře otevřel lokaj a s prázdným výrazem pohlédl na rozrušené dámy. Rané zasvěcení do domácích starostí jeho nadřízených ho naučilo se nanejvýš ovládat, i když zuří bouře.

„Zavři ještě dveře, Jamesi...“ řekla jeho paní zmateně a sledovala, jak opouští místnost s onou neuvěřitelnou pomalostí, s níž se takové osoby zdánlivě pohybují, když se jich chceme zbavit.

„Velmi hloupé, když nechceš důvěřovat své staré přítelkyni Gracii!“ přiměla Sue, aby se posadila, sama se posadila vedle ní a pak laskavým tónem řekla: „A teď mi, miláčku, pověz o všech svých potížích. Víš, že neexistuje žádné tvé trápení, žádná potíž, žádná komplikace, která by mi byla proti mysli. Co se děje?“

„Ach, Gracie, moje milá holčičko, to nejsou moje potíže. Je to tvůj problém.“

„Můj?“ vyřkla s velkým překvapením.

„Ano, drahá. Chtěla jsem mlčet. Myslela jsem, že je to v tak choulostivé záležitosti jediné řešení. Chtěla jsem nechat věci být – a nechat tě, abys na to přišla sama.“

„Co se stalo?“

„Skandál, Grace – skandál, který se tě dotýká.“

„Jaký skandál se mě může dotknout? Skandál! Vždyť jsem v životě neudělala nic, co by nejzlomyslnější londýnské drbny mohly obrátit v můj neprospěch.“

Její rozhořčené oči, její plný, silný hlas potvrzovaly její pravdu.

„Ach, Grace, věděla jsem, že v tom nemůže nic být. Podlá lež, zbabělý útok na ženu s čistými úmysly – ženu s neposkvrněným charakterem; poslední ženu na této zemi, která by dala podnět k takové historce.“

„Ach, Sue, jestli mě máš ráda, začni konečně mluvit! Co je to za historku? Kdo je ten pomlouvač?“

„Nebesa vědí, jak to začalo! Vyprávěla mi to moje vévodkyně. Mluvila jsem o tobě onehdy při obědě. Vyprávěla jsem jí o tvém krásném hlase, o tvé vášni pro hudbu. Povýšeně pokývala svou starou parukou. „Slyšela jsem ji zpívat,“ řekla úsečně. Počkala, až

služebnictvo opustí místnost, a pak se mě zeptala, jak je možné, že jsem neslyšela o tom skandálu kolem tebe.“

„Jaký skandál? Proboha, pojď k jádru věci, Sue.“

„No, řeknu ti to tím nejbrutálnějším způsobem. Zdá se, že tři nebo čtyři lidé, jejichž jména jsem nezjistila, prohlašují, že se s tebou setkali v Alžíru a na Korsice a Sardinii, když jsi cestovala s plukovníkem Rannockem a vydávala se za jeho ženu, pod pseudonymem – pan a paní Randallovi.“

„Jak naprosto nechutné a absurdní! Ale co je proboha mohlo přimět, aby si něco takového vymysleli?“

„Lidé říkají, že vás viděli a poznali – různí lidé, kteří tě znali, na jednom nebo druhém z těch míst.“

„Cestovala jsem s plukovníkem Rannockem jako jeho žena! Můj Bože! Muž, kterého jsem třikrát odmítla. Třikrát,“ zasmála se hystericky. „Proč, vždyť jsem ho měla v tomto pokoji na kolenou; klečel, Sue, jako milenec ve staré komedii; a já se mu jen smála.“

„To je u některých mužů dost nebezpečné, Grace.“

„Ach, plukovník Rannock není ten typ muže, který by se začal mstít kvůli ženskému smíchu. On sám je smějící se filozof a všechno bere na lehkou váhu.“

„Opravdu? Člověk nikdy neví, co se za tou lehkostí skrývá. Co když plukovník Rannock rozpoutal tenhle skandál s cílem požádat počtvrté o ruku a už se nenechat odmítnout kvůli tomuto skandálu?“

„Jak mohl donutit lidi, aby přísahali, že mě viděli v Alžíru, když jsem byla v Itálii? Je to všechno nesmysl, Sue; absurdní blábol; moje jméno je nahrazeno jménem nějaké jiné ženy. Teď jsem v Londýně a za hodinu se to vyjasní. Stačí, aby mě lidé znovu viděli, aby se

ujistili, že nejsem ten typ ženy. Co se týče plukovníka Rannocka, ten je sice zhýralý a rozhazovačný, ale pochází z dobré rodiny a měl by být gentlemanem.“

„Jistě víš, že existují dobré a špatné rody. Kdo může říct, kdy se v nich objevila zlá krev a jejich rasa začala degenerovat? Snad za Plantagenetů. Plukovník Rannock pochází ze špatného rodu – to ví každý. Jeho dědeček, lord Kirkmichael, byl v době regentství nechvalně proslulý. Zanechal své paměti, které byly vydány padesát let po jeho smrti – strašnou knihu, která měla před šesti nebo sedmi lety sice skandální úspěch. Byl přítelem lorda Hertforda, a to je všechno.“

„S jeho dědečkem jsem si hlavu nelámala.“

„Ale to bys měla! Rodinná historie člověka pronásleduje. Vnuk lorda Kirkmichaela by byl schopen všeho.“

„Celá ta věc je příliš absurdní na to, abych o ní jen uvažovala,“ řekla lady Perivaleová rozzlobeně. „Divím se, že to všichni berete tak tragicky.“

A pak si vzpomněla na ten prázdný tácek místo obvyklé hromádky dopisů a pozvánek a roztržitě zvolala... „Je hanebné a odporné, že někdo na světě může něco takového o mně tvrdit. Nenávidím kvůli tomu lidskou rasu. Ano, a navždy budu nenávidět ty příšerné ubožáky, které jsem nazývala přáteli, ať už se budou snažit tuto drzou nedbalost napravit jakkoli.“

Teď už nebylo možné brát věc na lehkou váhu, protože Grace Perivaleová propukla ve vzlyky a byla stejně nešťastná jako její přítelkyně.

„Má nejdražší Grace, prosím, uklidni se! Nezůstávej v tomto odporném Londýně, kde lidé nemají srdce. Proč neodjedeš na svůj

zámek a nežiješ tam v klidu, dokud se záhada nevyjasní, což se nepochybně brzy stane?“

„Odjet?“ zvolala lady Perivaleová a vstala ze skleslého postoje, v němž se poddala svému trápení. „Dát se na ústup? Kdyby Grosvenor Square bylo ohnivou pecí, zůstala bych a čelila těm ubožákům – těm falešným přátelům – dokud bych jim nedala poznat, jaká jsem ve skutečnosti žena!“

„No, drahá, možná to bude nejlepší – pokud to vydržíš,“ odpověděla Susan poněkud smutně.

„A kde je plukovník Rannock? Jistě není němý! Je přece jeho povinností přivést pomlouvače k odpovědnosti!“

„Přesně to jsem vévodkyni řekla. Ale Rannocka od podzimu v Londýně nikdo neviděl a prý něco dělá ve Skalistých horách. A teď musím spěchat na vyučování. Ještě jednou sbohem, drahá. Nezapomeň, že s tebou mám v pátek povečeřet!“

„Mám pozvat na setkání s tebou dalších dvacet svých “přátel” – improvizovaný večírek, pozvaný telegraficky, jaký jsem měla loni na přivítanou doma?“ Grace se hořce zeptala.

„Moje, drahá! Nemusí ti mě být příliš líto. Já tu bouři přečkám. Takové nesmysly by mě měly spíš bavit než trápit.“

Slečna Rodneyová si cestou dolů osušila uslzené oči a zklidnila rozrušenou tvář. Lokaj stál připravený otevřít dveře a za rukou dusil zívnutí. Slečna Rodneyová se rychle rozhlédla po hale a všimla si její prostornosti a nádhery, mramorového dvojitého schodiště, bronzových svícňů, karmínových koberců, jemnějších než lesní mech.

“Bohatství, o jakém se nikomu ani nesnilo – a tak nešťastné okolnosti!“ pomyslela si, když spěchala na autobus do Chelsea.

2. Kapitola

V londýnské sezóně se nestávalo často, aby lady Perivaleová mohla okusit rozkoš samoty, dlouhý večer u vlastního krbu, který by nebyl přerušován dopisy, zprávami, telegramy, náhlými vpády přátel, kteří se k ní vloudí v jedenáct hodin, mezi večeří a tancem, a chtějí vědět, proč nebyla na večeři u vévodkyně a zda se chystá na ples, jaká nehoda nebo rozmar zastínily její hvězdu. Ale této noci, kdy se vrátila, se už návštěvní zvonek po odchodu Susan Rodneyové neozval. Ticho v jejím domě bylo tak zvláštní, že ji téměř vyděsilo.

„Začínám chápat, jak se musí cítit malomocný ve své jeskyni na poušti,“ řekla si pro sebe se smíchem. „Ta věc je téměř tragická, a přitom tak naprosto absurdní. Je hrozné zjistit, z čeho se skládá přátelství ve společnosti – z provazců písku, které odletí s prvním nevlídným větrem.“

Předstírala, že večeří, protože služebnictvo se o skandálu mohlo dozvědět, a ona nechtěla, aby si myslelo, že ji zdrtila nezasloužená křivda. Oni ovšem znali pravdu, protože měla mezi sebou dva svědky, kteří jí mohli prokázat alibi, komorníka Johnsona a svou oddanou služebnou Emily Scottovou.

Nevěděla, že první lokaj i kuchař se Johnsonovu rozhořčenému prohlášení, že jeho paní nikdy neopustila Porto Maurizio, vysmáli.

„Nejsi ten pravý, kdo by ji prozradil, kdyby si šla trochu zaběhat. Ty a slečna Scottová byste se dívali jinam, kdyby dělala něco nepatřičného.“

„A místo Emily by si vzala kurýrní služku,“ řekla kuchařka. „Vždyť je to jen samá faleš.“

„Proč si ho nevezme a neskončí s tím?“ nechápal lokaj.

Komorníka a služku takové řeči přivedly k zuřivosti a skutečnost, že James měřil metr osmdesát a byl prvotřídním čističem talířů, zabránila panu Johnsonovi, aby ho okamžitě vyhodil.

„Už jsi mě někdy slyšel lhát?“ zeptal se rozhořčeně.

„Nebo mě?“ vzlykla Emily.

„Ne,“ řekl kuchař, „ale ty bys klidně lhal, abys ochránil svou paní.“

„Já bych klidně kvůli ní lhala,“ řekla dívka, „ale ona by o to nestála, nikdy nebude chtít, aby kvůli ní někdo lhal.“

„No, můžu říct jen to, že je to po celém Londýně,“ řekl James, „a mně to v Feathers velmi znepríjemnilo práci, protože se samozřejmě na veřejnosti zastávám své paní a přísahám, že je to snůška lží. Ale tady jsme obloženi kachličkami a já mohu svobodně přiznat, že nevěřím na kouř bez ohně.“

Hádali se až do večera, zatímco Grace seděla u krbu v malém obývacím pokoji s hnědým pudlem položeným na krajkových volánech čajových šatů a snažila se číst.

Zkoušela jednu knihu za druhou, Mereditha, Hardyho, Browninga, Anatola France, brala náhodně svazky z točivého stojanu a netrpělivě jím otáčela, aby našla knihu, která by uklidnila její

rozrušení a přivedla její myšlenky na jinou cestu. Ale dnes večer jí literatura nebyla k ničemu.

“Vidím, že číst umí jen šťastní lidé,” pomyslela si. Neotevřela už žádnou knihu a nechala svou mysl pracovat, jak chtěla. V jejím životě se objevily smutky, hluboké a trvalé, v podobě brzké smrti manžela, k němuž byla láskyplně připoutána, a v podobě předchozí ztráty otce, kterého zbožňovala. Ale navzdory těmto ztrátám, které jí na dlouhou dobu zatemnily oblohu, byl její život šťastný; měla šťastnou povahu, schopnost radovat se, lásku ke všemu světlému a krásnému na světě, k umění, hudbě, květinám, krajině, koním, psům – a dokonce i k lidem. Milovala cestování, milovala veselí londýnské sezony, milovala klid své italské vily. Dětství prožila na venkovské samotě a všechny její dívčí radosti byly ty nejjednodušší. Jediné dítě otce, který skoncoval se světem, když přečetl pohřební mši nad svou mladou ženou, a který žil v téměř nepřetržitém ústraní na východoanglické faře. Byl studentem a mohl si dovolit vikáře, který by na sebe vzal břemeno farní práce v řídce osídlené farnosti, kde bylo třeba brát ohled na vzdálenost, nikoli na počet obyvatel. Choval dobré koně a byl oblíbený i u těch nejdrsnějších z nich.

To děvče bylo jedinou lidskou bytostí, kterou měl rád, a on ji zahrnoval láskou. Učil ji, vychovával ji, aby si vážila všeho, co je v literatuře nejlepší, přesto se k ní choval jako by byla dítětem i po osmnáctých narozeninách, a tak ho zaskočilo, když za ním na konci střelecké sezony přišel sir Hector Perivale, který se s ní setkával na přátelských večírcích v okolí a požádal ho o její ruku.

Nabídl se Grace a ta neodmítla. Grace mu dovolila navštívit svého otce.

Pan Mallandine vzhlédl od své knihy jako člověk ve snu.

„Chcete si vzít mou Grace!“ zvolal. „Vždyť sotva skončila s panenkami. Zdá se, že ještě včera seděla támhle na koberci,“ ukázal do rohu knihovny, „a hrála si s domečkem pro panenky.“

„Vskutku, pane rektore, je to zralá žena a velmi chytrá žena. Tuhle mi dala výbornou radu, když nám na severu hrozila stávka. Má lepší obchodnickou hlavu než já.“

„To je možné,“ řekl pan Mallandine a usmál se na něj. „Ale není dost stará na to, aby byla vdaná.“

„Na příští narozeniny jí bude devatenáct, pane.“

„Vy jste ale vytrvalý mladík. Její příští narozeniny jsou skoro za rok. Starost o manžela a domácnost převezme až ve dvaceti.“

„To znamená dva roky, pane rektore. Co si mám celou tu dobu počít?“ sir Hektor se zničeně zeptal.

„Dělejte to, co dělají ostatní mladí muži. Jeďte do Kanady, na severní pól, na Pamír, na střechu světa. Myslel jsem, že žádný mladý muž nebude mít klid, dokud nepřejede Pamír nebo nezastřelí lva v Bečuálandu.“

„Od té doby, co znám Grace, mě takové věci přestaly zajímat.“

„No, budete muset svou duši opanovat trpělivostí. Moje děvčátko patří mně. Za dva roky z ní bude žena a bude schopna poznat, zda vás miluje natolik, aby s vámi žila a zemřela, nebo zda chce být se mnou. Pak pro mě bude dost těžké se s ní rozloučit.“

„Nebudete se s ní loučit, rektore. Budete mít syna i dceru. To bude jediný rozdíl.“

„Všichni budoucí zeťové říkají totéž. No tak, sire Hektore, nechci být sobecký. Grace je sluncem mého života od chvíle, kdy jsme spolu zůstali na světě sami. Chci ji vidět šťastně vdanou, než se uložím k dlouhému sladkému spánku, ale nechci, aby se vdala, dokud nebude

mít čas se mnohokrát zamilovat a odmilovat do muže, který bude mít na starosti její osud.“

Nezbývalo než se podřídit, protože Grace smýšlela stejně jako její otec, a tak se sir Hector smířil s dvouletým zasnoubením, ale mohl se jen usmát, když si pomyslel, jak krátká by musela být jeho zkušební doba, kdyby jeho volba padla na sňatkovém trhu v Mayfairu.

Osud byl nakonec na jeho straně. Něco málo přes půl roku byli s Grace zasnoubení milenci, kteří se scházeli pod omezením, a rektor měl čas studovat povahu svého budoucího zetě.

Na Hectoru Perivaleovi neshledal nic zlého a našel na něm mnoho dobrého – vřelé srdce, čestnou a otevřenou povahu, odvahu, jaká by měla být vlastní dobré krvi. Je pravda, že Grace byla z nich dvou chytřejší, a dokonce uměla dobře poradit v obtížích s financemi a dělnictvem, vždy byla pro ústupky, ale vždy radila k pevnému postoji, když se dělnictvo tvářilo jako nepřítel a odmítalo slyšet pravdu.

Jednoho dne, když se to od něj nejméně čekalo, natáhl rektor k siru Hectorovi ruku u večerního vína a řekl.

„Věřím, že jsi dobrý člověk, Hectore, a že mou dceru učiníš šťastnou. Vezmi si ji, jakmile se to tobě i jí bude hodit, čím dřív, tím líp pro mě!“

„Ach, pane, to je vskutku velkorysé.“

„Ne, je to jen rozumné. Řekl jsem ti, že chci vidět svou dceru šťastně provdanou, než zemřu. No, když jsem byl nedávno v Londýně, navštívil jsem odborníka – na radu tady Ringstona – a ten mi řekl, že moje zdraví není tak dobré, jak jsem si myslel.“

„Ach, pane, doufám, že se mýlil.“